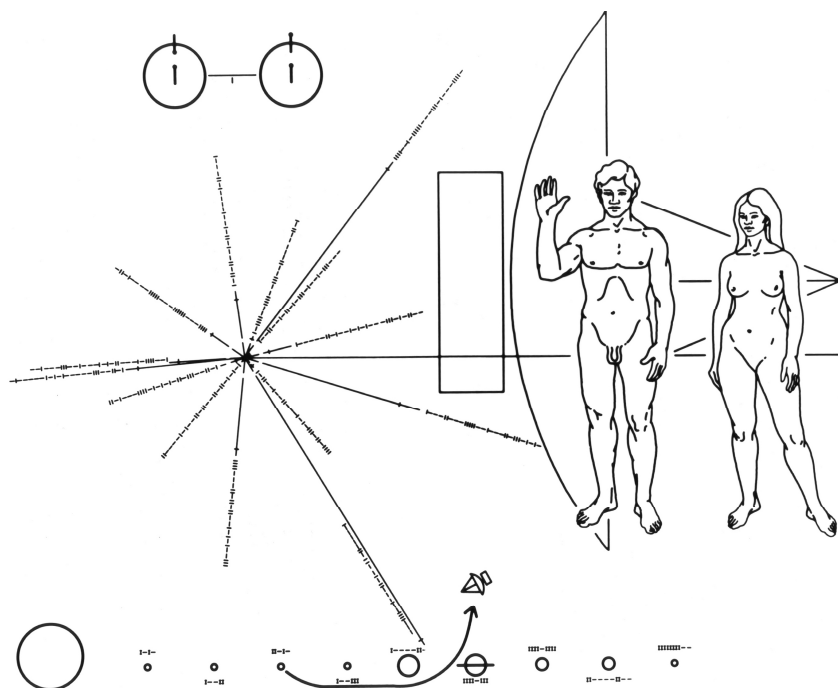

Ztracené děti

Před třiceti sedmi roky opustila zemskou přitažlivost nevelká kosmická sonda Pioneer 10, která se na dlouhou dobu stala jediným výtvozem člověka, určeným jiným civilizacím. Přístrojem nesoucím poselství od lidí jiným tvorům. Na boku sondy je pozlacená hliníková destička, která na ploše 8x21cm nese kryptogram obsahující vše podstatné o Zemi a člověku. Opravdu vše?!

„Bytosti, které vypustily tuto automatickou sondu, žijí v planetární soustavě určené nejbližšími pulzary. Jejich systém se skládá z deseti planet, přičemž na třetí nejbližší Slunci byl zkonstruován tento létající přístroj. Jednotlivá tělesa jsou od sebe různě vzdálena. Inteligentní tvorové, kteří obývají planetu, žijí v párech a zde jsou jejich obrazy.“ (C. E. Sagan, L. Saganová, F. D. Drake 1972)

Text poselství s důmyslným určením polohy naší Země, sluneční soustavy a její struktury je zdánlivě dokonalý a dekodovatelný snad každým tvorem, jenž dosáhl civilizačního stupně, který mu dovoluje zachycení sondy. Je na ní i realistický obraz obyvatel planety: postava **dospělého muže a dospělé ženy**.

Jakkoliv je dopis chytrý a maximálně obsažný, vloudila se do něho dost závažná chyba. Lidský druh, lidská civilizace se kosmu prezentuje jako svět **dospělých párů**. V poselství chybí **svět dětí**.

Frapantní opomenutí vypovídá o způsobu našeho myšlení lépe než obsáhlé traktáty. Pokud sonda asi za 10 milionů let dosáhne oblasti, ve kterých lze předpokládat existenci systémů podobných našemu světu (souhvězdí Aldebaran), bude to značně matoucí informace o civilizaci, která kdesi a kdysi existovala a v historicky prvním dopisu jiným biologickým systémům zatajila své děti.

Dětství, tj. období od oplození vajíčka až do ukončení růstu, reprezentuje téměř třetinu průměrné délky života. Přitom prvních 280 dní prenatálního vývoje je zřejmě nejzajímavějším a nejdramatičtějším obdobím života. Je také téměř jisté, že právě mimořádně dlouhé dětství a život v malé komunitě tlupy – ne tedy život v páru a také ne v rodině, jak ji chápeme dnes, jsou základní znaky, kterými jsme se vyčlenili z řady primátů. Civilizace (kultura) a biologická dominance rodu Homo jsou totiž důsledkem a výsledkem mezigeneračního předávání zkušeností.

„Zatajování“ dětí v kosmickém měřítku je jen malou podivností naší tzv. civilizace, a není zdaleka jedinou. Vždyť téměř pět set let po Vesaliově první systematické anatomii lidského těla neexistují relevantní údaje o tvarových a strukturálních rozdílech ve stavbě dětských kostí, svalů, orgánů, topografických relací rostoucího těla atd. Stejně rudimentární je i fyziologie dětského organismu.

Kontakt není ani astronomickým nebo kosmologickým časopisem a není ani časopisem pediatriky zaměřeným. Přesto stojí za zamyšlení, jestli by nebylo vhodné věnovat přiměřenou pozornost i problematice ošetřování dětských pacientů, jejich postavení v léčebných zařízeních, sociální problematice vysloveně dětské populace atd.

Zapírat děti se nevyplácí ani ve společnosti, ani v kosmu. Jednou budou dospělí!

Ivan Dylevský
šéfredaktor